

Fjerde søndag efter trinitatis 2024

Salmer: 751, 366, 688, 582, 401

Kom, Herre Jesus. Amen.

5 Mos 24, 17-22; Rom 14, 7-13; Matt 5, 43-48

For et par søndage siden fik vi at vide, at ingen kunne tilhøre Jesus uden at hade sin familie, og i dag lærer vi så, hvem vi skal elske, nemlig vore fjender. Falder det os vanskeligt at hade vore kære, er det næppe lettere at elske vore fjender. Det ligger jo lige så dybt i os at hade dem, og det uanset om de har gjort os ondt, eller om vi bare synes, de er onde. Denne søndag falder på Sankthansaftensdag, og jeg kom derfor til at tænke på en tidligere københavnsk borgmester fra Enhedslisten, der sammen med sin familie – indtil det kom frem i offentligheden – en tid muntrede sig med at brænde dukker af politiske modstandere af på Sankthansbålet hjemme i haven. Den hændelse er god at få forstand af, for det er jo netop i en sådan situation, at evangeliet skal

lyde. Imidlertid er medlemstallet i København og andre storbyer stødt faldende, så derfor er muligheden for at, at borgmesteren og hendes familie får det at høre minimal og det, selv om antallet af kirke- og kulturmedarbejdere i netop bysognene i disse år lader til at eksplodere.

Når jeg tillader mig at komme med disse betragtninger, er det fordi, der for nylig igen er blevet fremsat krav om lukning af middelalderkirker her på landet, mindst 200 lød det fra en bypræst for nylig i Kristeligt Dagblad, for folkekirken fattes penge. Der bliver færre til at betale og færre på landet til at bruge kirkerne, og så er det ikke rimeligt, at bysognene skal betale til vedligehold af døde mursten. Det skal jeg ikke afgøre, blot nævne, at murstenene snart – udover præsterne – er det eneste, vi har tilbage her på landet, ingen diakoner eller kommunikationsansvarlige, som blot var nogle af de mange ansatte i den nævnte præsts sogn. Det kunne være, at de gamle kirker har en funktion, selv om vi ikke

er så mange til at samles i dem. Kirkerne er jo i sig selv et vidnesbyrd om Kristus og om en slægt, der fandt, at han var så vigtig for dem, at de ville bygge en kirke til hans ære til trods for, at de var færre og fattigere end vi.

Pengene skal bruges, hvor folket er, forlyder det, og det er svært at argumentere imod, men når jeg føler mig ilde berørt over diskussionen, er det netop fordi, jeg har en fornemmelse af, at der tales mindre og mindre om Kristus, hvor folket befinder sig. I Aalborg stift, hvor middelalderkirkerne også ses som et problem, har man i selve Aalborg købt og restaureret en bygning, som nu er Folkekirkens hus, for samlet set ca. 60 millioner kr. Der er mellem 25 og 30 ansatte, og man behøver ikke at være specielt kristen for at komme der, som der står at læse på hjemmesiden, så i Folkekirkens hus kan man *»opleve, feste, samtale og diskutere, synge, spise med hinanden, begrave sig i – og fryde sig over – egne og andres talenter – i fællesskab og i forståelse.«* Jeg er ikke i tvivl om, at de mange mennesker, der er tilknyttet

Folkekirkens hus, er både flittige og dedikerede, men vi kommer ikke uden om, at der ikke er meget kristendom at hente i deres værdigrundlag, og da huset ikke er en enlig svale, kan jeg ikke frigøre mig fra den tanke, at man i byerne forsøger at tilpasse sig et afkristnet samfund ved at give afkald på sin egen Herre. Jeg skal også indrømme, at jeg af og til tænker, at der nok kunne vedligeholdes en del middelalderkirker for bare en brøkdel af de penge, der bruges på kirkeligt ansatte udover præsterne, og at de slet ikke ville være dårligt givet ud; lyd og rum betyder jo noget: Klokkerne kalder til kirke i glæde og sorg fra de smukke landsbykirker, som med lind hånd er blevet strøet ud over landskabet. De har ringet Guds sol op og ned, den sol, der skinner over retfærdige og uretfærdige, i mange, mange år, og kirkerne er - som nævnt - i sig selv en manifestation af, at i Danmark er vi underlagt Kristus. En middelalderkirke lader slet ikke en i tvivl om, hvad det er, der skal foregå inde i den, og derfor står mine

kolleger og jeg søndag efter søndag og forkynder, at Kristi opstandelse og syndernes nådige forladelse.

Egentlig er der jo mennesker nok, der kunne fylde alle kirkerne. Det er hverken kirkernes eller Kristi skyld, at de ikke kommer, men vi mennesker har for vane at samles med nogen, der minder om os selv og for at høre det, vi gerne vil høre. Og vi vil gerne feste, spise og tale om os selv. Vi vil helst ikke høre, at vi er underlagt nogen andre, og vi vil ikke risikere at mødes med den dødirriterende nabo, som vi måske har en hegn- og skelsag med, og som måske endda stemmer på et parti, vi hader.

Men ordene til os i dag er ikke vanskelige at forstå: Hvis vi kun elsker dem, der elsker os, så er der ikke forskel på naboen og os. Alle kan elske den, der elsker en selv, men få, hvis nogen, kan elske fjenden. Det var der kun én, der kunne og gjorde, og det var Jesus, da han blev naglet til korset af brutale soldater. Da bad han Gud tilgive dem.

Vi tidselgemytter formår ikke at gøre det samme, men vi kan forsøge, vi **skal** faktisk forsøge, og lur mig, om ikke det har betydet noget, at dette budskab er blevet forkyndt igen og igen i vort land, forkyndt for slægter, der fulgte hinanden, fra kirker, der står endnu. Man kunne også spørge: Hvorfor nøjes du med at brokke dig over naboen og eventuelt slæbe ham i retten, når der er problemer med skellet? Hvorfor slår du ham ikke ihjel eller brænder en dukke af ham eller af hans partileder af i din have? Det kunne være fordi, det ligger så dybt i dig, at selv din fjende er skabt i Guds billede, og at du derfor ikke kan gøre med ham, hvad du vil. Jesus siger, at du skal elske din fjende, og at du derfor skal bede for hans liv og velvære. Det gør de færreste af os, og i krig slår vi ligefrem fjenden ihjel. Men selv dér har vi regler og normer for, hvordan fjenden skal behandles, om det handler om din egen eller om landets fjende. Det er ikke en selvfølge. Jesus talte ind i en tid, hvor princippet om øje og for øje og tand for tand var fremherskende. Og læser man Saxo, var de gamle asatroende heller ikke

behagelige bekendtskaber, når de stod over for en fjende. Læs bare historien om Regnar Lodbrogs sønner og deres afstraffelse af kong Ella, som havde slået Regnar ihjel, og som derfor fik ristet ørnens vinger på sin ryg. Sådan tænker mennesker generelt, og når vi ikke gør det i dag, så vil jeg vil vove den påstand, at det er fordi Kristi ord om, at du skal elske din fjende og vende den anden kind til, har lydt i vort land i over tusind år. At budskabet er blevet en vane for os. Men at det vedbliver at lyde endsige være en vane er ingen selvfølge. Gud kan flytte sin lysestage og overlade os til os selv og selvtægten, såfremt vi ikke passer på. Hedenskabet kan sagtens vende tilbage, og selv om det lyder harmløst, at man mødes i et kirkeligt forsamlingshus for at feste og fejre egne og andres talenter, så har det meget lidt med kristendom at gøre; det er i bedste fald ligegyldigt, i værste fald medvirkende til afkristningen af landet. Det betyder nemlig noget, om man tror på mennesket og dets potentiale eller den gode Gud i hans lyse himmel.

Vi kan jo bare tænke på, hvorfor vi lige nu diskuterer, hvornår et liv er værdigt og hvem der skal bestemme over det? Det gør vi, fordi værdien af livet, dets begyndelse og afslutning, afhænger af, om vi betragter det som skænket eller noget, vi selv har hånd- og halsret over.

Noget er m.a.o. bedre end andet, og når kirkeklokkerne ringer solen op og ned, ringer de også til bøn, de minder os om, at vi skal elske vor fjende og bede for ham, at han må lære den levende, barmhjertige Gud at kende, og for at vi må altid være vor himmelske faders elskede børn.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen